

Stanovisko

k niektorým právnym aspektom tzv. kauzy Gorila

Mgr. Jaroslav Haščák,
v zastúpení advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s.r.o.

V Bratislave, 8. 2. 2012

V mene nášho klienta, pána Jaroslava Haščáka, sme sa rozhodli poskytnúť verejnosti naše stanovisko k niektorým právnym aspektom tzv. kauzy Gorila.

Z oznamovacích prostriedkov je nám známa informácia, že v súvislosti s touto kauzou bol vytvorený špecializovaný vyšetrovací tím, pričom vyšetrovateľ začal trestné stíhanie vo veci.

Minister vnútra SR Daniel Lipšic opakovane verejne vyhlasuje, že zákon musí platiť pre všetkých, že polícia rozviazala ruky a že vyšetrovanie bude vedené v zmysle zásady: „Padni, komu padni“. Zákon má naozaj platiť pre všetkých a má sa aj dôsledne uplatňovať, čo je jeden zo zásadných princípov právneho štátu. Aj preto si dovoľujeme upriamiť pozornosť verejnosti a médií na nasledovné skutočnosti:

1. **a) Ak akcia Gorila prebehla, bola nelegálnou (a už vôbec nebola legítimnou)**
- b) Aj keby legálnou bola, sú dnes výsledky použitia ITP Gorila procesne nepoužiteľné**

Na základe verejne dostupných informácií sme presvedčení, že v prípade, že sa akcia Gorila uskutočnila, tak bola vykonaná v hrubom rozpore so zákonom a bola nelegálna.

Kľúčové fakty:

- Krajský súd 23. 11. 2005 súhlas k odpočúvaniu vydal („Prvý Súhlas“), poznáme jeho obsah. V tzv. chronológii ITP Gorila („Chronológia“) sa uvádza obsah a dôvody žiadosti o povolenie ITP Gorila a Gorila 1, predpokladajme na účely tejto úvahy, že tieto informácie sú pravdivé.
- O vydaní rozhodnutia Krajského súdu z 18. 5. 2006 („Druhý Súhlas“) nemáme dôkazy, preto na účely tejto úvahy budeme vychádzať z informácií, ktoré sú uvedené v Chronológii.
- „Svedkovia“ kauzy (Tom Nicholson, ktorý mal čerpať informácie od svojho zdroja, Petra Mravca) verejne priznávajú, že skutočným zámerom nasadenia informačno-technického prostriedku („ITP“) Gorila bolo sledovať úplne iné osoby ako Zoltána Vargu, iba na meno ktorého bol vydaný Prvý Súhlas. To by znamenalo, že SIS zavádzala súd pri podávaní žiadosti, keď dôvody uvedené v žiadosti o použitie ITP predstierala. Koľkým rozhovorom podľa údajného spisu Gorila je rozhovor, odohrávajúci sa v prítomnosti Z. Vargu? Medzi prvými ho nenájdeme.
- Máme informáciu, že text Prvého Súhlasu skoncipoval nie súd, ale SIS a sudca ho len podpísal. Sudca totiž len podpísal a v zásade len číselnými údajmi (dátum, spisové značky, lehota na predloženie správy SIS) doplnil a pečiatkou súdu opatril vopred pripravený formulár, kde už bol inak uvedený celý obsah rozhodnutia. Na rozhodnutí súdu nie je jeho meno ani priezvisko, len podpis.
- Rozhodnutie súdu (Prvý Súhlas) nemá základné náležitosti výroku, ani zodpovedajúce odôvodnenie. Vo výroku nie je uvedené, aký druh ITP sa má použiť, iba sa uvádza, že na jeho základe je možné zhotovovať nielen zvukové ale aj obrazové (resp. akékoľvek „iné“) záznamy. Je možné predpokladať, že tento údaj chýbal aj v žiadosti, a potom o nej súd nemohol vôbec rozhodnúť a mal ju žiadateľovi podľa zákona bez rozhodnutia vrátiť.
- Ak sa má ITP použiť v miestach, ktoré nie sú verejne prístupné, musí súd vo výroku uviesť, či sa súhlas vzťahuje aj na vstup na tieto miesta; toto však v Prvom Súhlase uvedené nie je.
- Keďže Prvý Súhlas pripustil použitie viacerých ITP (minimálne na zvuk a obraz, hoci nešpecifikoval ich druhy), mal v odôvodnení uviesť, prečo je to nevyhnutné, a vo výroku mal uviesť, či budú používané takéto ITP naraz alebo následne a tiež uviesť rozsah, v akom sa na jednotlivé súčasne alebo následne používané ITP „výslovne“ udeľuje súhlas. Prvý Súhlas nič z toho neobsahuje.

- Najzávažnejším nedostatkom Prvého Súhlasu je, že neobsahuje riadne odôvodnenie, zodpovedajúce kritériám vymedzeným judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Neobsahuje totiž odôvodnenie žiadne. To je o to závažnejšie, že je to práve súdny súhlas na použitie ITP, ktorý na účely následného skúmania, či dôvody použitia ITP trvajú, mal tieto dôvody jasne vymedziť. Bez určenia dôvodov použitia ITP v rozhodnutí o jeho povolení nie je možná následná kontrola týchto dôvodov ani zo strany SIS, ani zo strany súdu. Takéto dôvody však v Prvom Súhlase budeme hľadať márne, keďže tam nie sú.
- Orgán činný v trestnom konaní, ani súd konajúci v tomto konaní nie je viazaný tzv. prezumpciou zákonnosti rozhodnutia o súhlase k použitiu ITP. Jeho zákonnosť preto posúdiť môže a musí, nakoľko v súvislosti s obstarávaním a vykonávaním dôkazov musí vyriešiť vždy otázku, či ide o dôkazy zákonné. Z hore uvedených dôvodov potom plynie, že akékoľvek dôkazy zabezpečené týmto odpočúvaním, ak by aj boli predložené v náležitej forme (podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním), nie sú získané v súlade so zákonom a nemôžu byť preto v trestnom konaní použité.
- Ak by malo byť pravdou, že v byte boli odpočúvané iné osoby ako Z. Varga v jeho neprítomnosti, potom ani zákonné rozhodnutie súdu nestačí na legalitu takéhoto odpočúvania. Náhodne odpočúvané osoby odpočúvané byť nemôžu, ich záznamy mali byť okamžite zničené a zodpovedný príslušník SIS mal okamžite žiadať o nový súhlas súdu na tieto osoby, ktoré pôvodný súdny súhlas nezahrňoval, ak ich chcela SIS ďalej odpočúvať. Z Chronológie sa dozvedáme, že takáto žiadosť síce bola predložená, ale až tesne pred uplynutím 6-mesačnej doby súhlasu, čo je protiprávne. Už to vylučuje, aby Druhý Súhlas bol zákonný.
- Treba tiež dodať, že ak je Chronológia pravdivá, absolútne zlyhali kontrolné mechanizmy, ktoré sú pri spravodajských odpočúvaniach predpísané, a ktoré majú predstavovať garanciu, že práva toho, kto je bez svojho vedomia a súhlasu monitorovaný, budú zachované. Súd sa nemal vlastnej povinnosti neustále sledovať trvanie dôvodov použitia ITP zbavovať určením povinnosti SIS predložiť správu do 3 mesiacov. Ak tak však už urobil, je záhadou, prečo SIS túto lehotu vôbec nedodrжала, prečo súd z toho nevyvodil konzekvencie (neukončil uvedený odposluch) a prečo zo zhrozenia z uvedenej správy (že sa podľa nej odpočúvali úplne iné osoby z úplne iných dôvodov, ako bolo uvedené v žiadosti o ITP) okamžite nerozhodol podať trestné oznámenie na príslušníkov SIS, ktorí toto mali na svedomí. Namiesto toho ten istý sudca mal dňa 18. 5. 2006 vydať Druhý súhlas, a to na základe zistení, ktoré mali mať pôvod v nezákonnom monitorovaní tzv. náhodne odpočutých osôb (na ktorých odpočúvanie vôbec súhlas vydaný nebol!).
- Ako zaujímavosť, avšak veľmi podstatnú, uvádzame, že počas obdobia, kedy bol vydaný Prvý Súhlas, ale aj Druhý Súhlas, úplne zlyhala parlamentná kontrola prostredníctvom na to určeného osobitného výboru. Účelom tejto kontroly je pritom okrem iného informovať o prípadoch nelegálnych odposluchov.
- Podľa policajnej správy z preverovania spisu Gorila (vo verzii odovzdanej Tomom Nicholonom v júni 2009 do rúk vyšetrovateľa), ktorú vydal UBPK PPZ v januári 2010, ho na jeseň 2009 SIS informovala, že záznamy (audionahrávky) z ITP za uvedené obdobie boli zničené. Tým pádom nie je možné v trestnom konaní použiť žiadnu informáciu, ktorá mala byť zabezpečená použitím ITP Gorila, ani keby bolo odpočúvanie legálne (čo samozrejme nebolo). Je vylúčené nahrádzať zákonný dôkaz podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním výsluchmi príslušníkov SIS, či snahou zaistiť sekundárne informačné pramene z archívu SIS.
- Navyše, ak uvedené odpočúvanie bolo od začiatku do konca skrz na skrz nezákonné, bolo povinnosťou SIS podľa § 7 ods. 3 uvedeného zákona záznam aj akékoľvek iné výsledky použitia ITP (prepisy, zvodky, informácie v „toku“ / informačnom systéme SIS) zničiť. Ako dôkaz by takéto výsledky mohli slúžiť iba proti príslušníkom SIS v súvislosti s ich trestným / disciplinárnym stíhaním vedeným vo veci nezákonného použitia ITP.

- Je nehorázne, že orgány činné v trestnom konaní „zadávajú dôkazy“ v súčasnom vyšetrowaní spôsobom, ktorý odporuje jasnému ustanoveniu zákona, aspoň ak má pravdu ohľadne ich postupu minister Lipšic, ktorý sa ujal postavenia hovorca vyšetrovacieho tímu. Ale v situácii, keď korunný „svedok“ kauzy, novinár Nicholson, verejne vyhlási, že Magalova SIS mu oznámila, že odpočúvanie náhodne odpočutých osôb je nelegálne, ale že on to nerieši, sa asi niet čomu diviť. Nemožno sa zároveň ubrániť pocitu, že vyšetrovací tím koná na základe spoločenskej objednávky, nie podľa zákona. Ostáva len dúfať, že raz bude niekto za toto konanie podľa práva niesť príslušné právne následky.
- V zložitej situácii je SIS. Veríme, že je inou, ako v roku 2005 a 2006 a zároveň jej úlohou nie je produkovať dôkazy pre trestné stíhanie, ale len zhromažďovať informácie. A to také informácie, ktoré by vo vzťahu k prípadnej trestnej činnosti mali mať význam len operatívnych poznatkov, nie dôkazov. Je to aj logické, lebo kritériá pre povolenie spravodajských odposluchov sú podstatne voľnejšie ako kritériá, ktoré predpisuje napr. Trestný poriadok pre odposluchy trestnoprocesné.
- SIS by principiálne nemala produkovať dôkazy pre trestné konania. Ak sa však od nej plnenie takejto úlohy požaduje, nemôže pritom porušovať zákon o ochrane pred odpočúvaním. Chápeme však, že z hľadiska zachovania svojej prestíže nemôže priznať, že v roku 2005 a 2006 dochádzalo k hrubému porušovaniu zákona o ochrane pred odpočúvaním.
- Je v rozpore s pravdou včerajšia informácia výboru NR SR, že postup SIS od roku 2005 v kauze bol zákonný. Zainteresovaní veľmi dobre vedia, že zákon o ochrane pred odpočúvaním sa až do zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 274/05 zo dňa 14. 6. 2006 vykladal v súdnej praxi nesprávne a to tak, že súdne rozhodnutia o povolení tzv. spravodajských odpočúvaní na rozdiel od podobných príkazov vydaných podľa Trestného poriadku neboli súdmi riadne odôvodňované a preto sú všetky nezákonné. To platí pre Prvý aj Druhý Súhlas, ktoré majú okrem uvedeného aj množstvo ďalších nedostatkov. Poslanci by mohli povedať, aj bez rizika porušenia mlčanlivosti, či videli žiadosti SIS o povolenie ITP, spisy, ktoré boli ich prílohou, ako aj samotné rozhodnutia súdov a ďalej správy SIS o vykonávanom odpočúvaní a či ich porovnali s požiadavkami zákona o ochrane pred odpočúvaním a požiadavkami judikatúry a či aj potom je v súlade s pravdou, že tieto rozhodnutia a postup SIS na ich základe bol zákonný.

Na záver časti 1) zhrňujeme stručne závery nášho stanoviska k nelegálnemu odpočúvaniu:

Na základe Prvého Súhlasu, a ak bol naozaj vydaný, ani na základe Druhého súhlasu nemohlo prebehnúť legálne odpočúvanie tak pána Zoltána Vargu, a už tobôž nie osôb, ktoré sa prípadne nachádzali bez jeho prítomnosti v jeho byte.

Akékoľvek záznamy údajného odpočúvania na základe ITP Gorila a ITP Gorila 1, ak vznikli, boli SIS zničené, aspoň samotná SIS to potvrdila. Už preto nemožno žiaden priamy ani nepriamy výsledok použitia ITP Gorila alebo ITP Gorila 1 použiť ako dôkaz v trestnom konaní.

Keďže ITP Gorila, a rovnako aj ITP Gorila 1, nemohli prebehnúť legálne, musela SIS akékoľvek záznamy alebo iné výsledky použitia týchto ITP zničiť, a ak to neurobila doteraz, je povinná tak urobiť okamžite.

Orgány činné v trestnom konaní sú oprávnené, ale aj povinné si vyhodnotiť vyššie uvedené dôvody nezákonnosti súdnych rozhodnutí, ako aj následného postupu, a nesmú viesť dokazovanie v predmetnej veci zadovážovaním si akýchkoľvek, a už vôbec nie sekundárnych prameňov o informáciách získaných z použitia ITP, či už by týmito prameňmi boli zvodky, rôzne formy prepisov, alebo výsluch súčasných alebo bývalých príslušníkov SIS.

2. Minister vnútra koná nedovoleným spôsobom, opakovane zavádza a klame

- Minister vnútra tvrdí, že akcia Gorila bola legálna a legitímna a že to mala potvrdiť spravodajská informácia, odovzdaná predsedníčkou vlády dňa 18. 1. 2012 vyšetrovaciemu tímu. V bode 1) nášho stanoviska jasne argumentujeme, že ak sa akcia uskutočnila, nemohla byť ani legitímna a ani legálna. Zároveň obsah uvedenej spravodajskej informácie vzhľadom na jej povahu nemohol za žiadnych okolností potvrdiť uvedenú legálnosť a legitímnosť. Napokon, minister vnútra nemal právnu možnosť oboznámiť sa s obsahom tohto dokumentu, založeného do vyšetrovacieho spisu, nakoľko s obsahom tohto spisu sa nemá právo oboznamovať. A nakoniec, nakoľko obsah uvedenej spravodajskej informácie je predmetom utajenia, a minister napriek tomu rozprával o jeho obsahu, takéto konanie treba hodnotiť ako vedomé porušenie predpisov o utajovaných skutočnostiach. Minister vnútra teda vedome hovorí nepravdu, zavádza verejnosť a klame.
- Minister vnútra sa bez oprávnenia vyjadruje k obsahu trestného spisu, ako aj k taktike vedenia trestného konania, čím vytvára atmosféru podporujúcu vnímanie viny aktérov kauzy Gorila ako nepochybného faktu, a to nielen vo verejnosti, ale aj u jeho podriadených, ktorí prípad vyšetrujú. Je nepochybné, že buď o obsahu spisu má nelegálne informácie alebo zavádza, lebo žiadne konkrétne informácie mať nemôže. Minister vnútra nie je prokurátor, nevykonáva dozor nad vyšetrovaním a mal by k veci zachovať zdržanlivosť. T.j. mal by ponechať informovanie o tom, aké zásadné informácie „vyplávajú“ do dvoch týždňov na povrch, čo treba dokazovať a čo nie, na orgány činné v trestnom konaní, ako to upravuje Trestný poriadok.
- Minister vnútra manipulatívnymi technikami (viď napr. vyhlásenia: „Akcia Gorila bola legálna a legitímna“, „Policajti a demonštranti sú na jednej lodi.“) negatívne formuje verejnú mienku proti osobám, ktoré sa spomínajú v predmetných „dokumentoch“ (najmä voči údajným aktérom tam zaznamenaných rozhovorov), a súčasne vytvára tlak na orgány činné v trestnom konaní, ktoré tak, prirodzene, konajú pod značným nátlakom, a v duchu spoločenskej objednávky čo najskôr postaviť údajných vinníkov tam, kam podľa davu už dávno patria. Takýto postup ohrozuje nezávislosť vyšetrovania.
- Minister vnútra svojimi vyhláseniami vytvoril stav, kedy verejnosť hľadá na osoby uvedené v „dokumentoch“ akoby boli už uznané za vinné, pričom odsúdenie, resp. uloženie trestu je už len formálnym následným postupom. Týmto sa popiera právo uvedených osôb na prezumpciu neviny a spravodlivý proces, čo je základným znakom právneho štátu. Navyše, takéto podnecovanie davu zo strany médií, spôsobuje konkrétne ataky na našich klientov a, ako sa ukázalo, už aj na samotných predstaviteľov súdnej moci.

3. Navrhované a vydané predbežné opatrenie je zákonným inštitútom a legitímnym nástrojom ochrany práv v takomto prípade a v tzv. kauze Gorila naň existujú aj zákonné dôvody

- Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Súčasťou takéhoto postupu je aj možnosť domáhať sa vydania (nariadenia) predbežného opatrenia.
- V danom prípade došlo k anonymnému zverejneniu dokumentov, ktoré zasahujú do osobnostných práv fyzickej osoby (navrhovateľa predbežného opatrenia) a ktoré sa šíria z viacerých zdrojov. Je legitímne, že dotknutá osoba podniká príslušne právne kroky k zabezpečeniu svojich práv, a to najmä voči osobám, ktoré sa snažia svojím konaním dať punc falošnej legality a pravdivosti obsahu takto šírených „dokumentov“.
- Cieľom navrhovateľa (pána Haščáka) nie je zakázať ľuďom, aby čítali už zverejnený obsah „dokumentov“ a vytvárali si vlastné úsudky na vec. Cieľom je zastaviť (zákonnými prostriedkami) protiprávne konanie tých, ktorí sa svojím postavením (mienkotvorným vplyvom) snažia dať tomuto pamfletu punc pravdivosti a legality. Cieľom predbežného opatrenia nie je zakázať vydať akúkoľvek knihu. Ide o dočasnú úpravu vzťahov tak, aby kniha neobsahovala tvrdenia, ktoré zasahujú do osobnostných práv navrhovateľa (pána

Haščáka), čiže tvrdenia, ktoré pochádzajú z presne identifikovaných podkladov („dokumentu“, pamfletu Gorila), ktorých pravdivosť nebola preukázaná, a podľa nášho najlepšieho presvedčenia ani preukázaná nebude, nakoľko ide o lži.

- Tom Nicholson potvrdil, že pri príprave uvedenej knihy vychádza z „dokumentov“, ktoré sa zdajú byť prevažne totožné so zverejnenými „dokumentmi“. Týmto došlo k čiastočnému stotožneniu obsahu podkladov pre knihu s obsahom zverejnených „dokumentov“. Navyše k obsahu a účelu knihy sa Tom Nicholson niekoľkokrát verejne vyjadroval.
- Uviedol aj, že podklad pre jeho knihu dostal z anonymného, ale dôveryhodného zdroja, pričom on osobne považuje obsah „dokumentov“ za sčasti pravdivý. Sám však nepodal hodnoverné zdôvodnenie pravdivosti tohto obsahu „dokumentu“.
- Z viacerých skutočností je zrejmé, že zdrojom Toma Nicholsona bol príslušník Slovenskej informačnej služby. Potom Tom Nicholson musel vedieť, že informácie pochádzajúce zo Slovenskej informačnej služby nie je možné ďalej šíriť. Navyše, ani v tomto prípade nie je vylúčené, že mohli byť výsledkom spravodajskej hry nezakladajúcej sa na pravdivých faktoch.
- Pri získavaní pamfletu, ktorý tvorí podklad pre knihu, konal Tom Nicholson nezákonne. Potom nemôže ani konať eticky a ani legalizovať získanie „dokumentu“, resp. jeho obsahu vo forme vydania knihy.
- Nie je ani pravdou, že povest' navrhovateľa je už rozvrátená medializovaním internetovej Gorily, takže Nicholson svojou knihou už nemôže uškodiť. Tom Nicholson chce informovať o dokumente, ktorý mal získať zo zdrojov zo SIS, a ktorý podľa neho jeho zdroje, ktoré len čiastočne menuje, potvrdzujú, a to tak z hľadiska autenticity ako aj (čiastočne) obsahu. Sám však priznáva, že obsah dokumentu nevie dokázať, on mu však podľa vlastných slov verí. Nicholson teda na rozdiel od anonyma z decembra 2011 prináša údajné svedectvá a dôkazy a odvoláva sa na svoje zdroje, ich hodnovernosť a vlastnú novinársku poctivosť. Tu nejde o replikovanie internetového pamfletu, ku ktorému sa nikto nehlási, ale o svedectvo novinára, ktorý tvrdí, že sa poctivým a etickým spôsobom dostal jednak k informáciám ako aj k zdrojom, ktoré preňho dostatočne potvrdili ich hodnovernosť tak, aby o nich mohol informovať verejnosť. Tak nech preukáže túto hodnovernosť a novinársku poctivosť v súdnom konaní. Neponecháme to len na dôkaz pravdy, ktorý je povinný predložiť, ale poukážeme aj na niektoré jeho zdroje, ako aj na spôsob, akým nakladal s uvedeným dokumentom.
- Tom Nicholson obdržal uvedený pamflet v roku 2008, a nie ako nepravdivo uvádza, v roku 2009. Postupne vyjde najavo, v akých konkrétnych otázkach Tom Nicholson ohľadne Gorily klame. Spoločensky vážena osoba Tomovi Nicholsonovi uviedla, že časť prepisov je nepravda; Tom Nicholson sa o nej verejne doteraz vyjadruje s úctou, ale jej svedectvo preňho nemalo zrejme váhu. Namiesto toho verí príslušníkovi, ktorý ho o konkrétnych okolnostiach Gorily oklamal, čo tiež vyjde najavo, a ktorý vypisuje ústavným činiteľom paranoidné bludy, že sa ho možno chystá Varga s Haščákom a Rejdom zavraždiť.
- Kde bol Tom Nicholson pomaly štyri roky, čo už disponuje pamfletom, že chce vydať knihu práve teraz, pred parlamentnými voľbami? Ak mu nejde len o vlastnú popularitu, a zvezenie sa na vlne mediálneho záujmu, môže počkať, ak je pravdou, že od roku 2009 „konšpiruje“ s novinárskymi kolegami, ako to „dostať“ von. Ak má zásadné informácie, ktoré potvrdzujú podľa neho hodnovernosť dejov Gorily, nech s nimi ide za vyšetrovateľom a vypovie, čo vie! Ale nech bez dôkazov neuráža. Voči anonymom je ťažké a takmer nemožné sa brániť. Voči neanonymnému Tomovi Nicholsonovi sa brániť budeme, a súd mu určite vytvorí dostatočný priestor, aby obhájil, že môže beztretno vyhlasovať, že nie údajne, ale skutočne sa udialo to, čo je obsahom spisov.
- Zároveň, ak je presvedčený, že dôvody pre nariadenie predbežného opatrenia pominuli, nakoľko je spis Gorila „preukázaný“, môže navrhnúť zrušenie predbežného opatrenia, hoci nepredpokladáme, že tieto

dôvody preukáže. Predbežné opatrenie však nie je konečný verdikt a jeho povaha dáva T. Nicholsonovi kedykoľvek právo navrhnúť jeho zrušenie. Najmä ak by sa ukázalo, že ním pripravená kniha nie je zásahom do práv nášho klienta, čo je teraz v jeho rukách, aby to preukázal súdu. Informácie, ktoré o knihe k dnešnému dňu máme, však zatiaľ svedčia o opaku.

4. Vydanie predbežného opatrenia nepredstavuje cenzúru

- Právo na ochranu osobnosti aj právo na slobodu slova sú absolútne práva a žiadne z nich nemá prednosť. Sudca musí posúdiť v konkrétnom prípade, ktorému z týchto práv prizná ochranu, a to podľa povahy danej veci. Ujma, ktorá by mohla vzniknúť odporcom, je neporovnateľne menšia, ako ujma, ktorá by mohla vzniknúť navrhovateľovi, pretože následky zásahov do osobnostných práv sú trvalé a neodstrániteľné.
- Nie je totiž pravdou, že veď povest' navrhovateľa je už rozvrátená medializovaním internetovej Gorily, takže Tom Nicholson svojou knihou už nemôže uškodiť. Nicholson odstraňuje slovíčko „údajne“ a tvári sa ako hodnoverný svedok, že to tak bolo. On je však svedkom falošným. Ak by voči tomu klient nevystúpil, vtedy by mohla byť jeho povest' zničená. Falošným dojmom, že ak Gorila mohla vyjsť knižne s autorským komentárom tvrdiacim, že toto všetko alebo z podstatnej časti je pravda, potom to naozaj bolo tak.
- Navyše, pre prípad neúspešného domáhania sa svojich práv, je navrhovateľ povinný nahradiť ujmu tomu, komu predbežným opatrením vznikla. Tým sa nebezpečenstvo, resp. miera zásahu do práv odporcov vydaním predbežného opatrenia ešte viac relativizuje, na rozdiel od možného zásahu do práv navrhovateľa, ak by predbežné opatrenie nebolo vydané.
- Nepravdivé údaje znamenajú vždy neoprávnený zásah do ochrany osobnosti. Hodnotiace úsudky musia tiež vychádzať z pravdivých informácií, inak sú nezákonné.
- Odporcom nemôže prislúchať ochrana na slobodu slova, pretože už zo základných skutočností je zrejmé, že dokument, ktorý má byť podkladom pre knihu, nebol legálne získaný, nemôže byť ďalej šírený, nebola preukázaná pravdivosť tvrdení a akékoľvek závery vychádzajúce z takéhoto podkladu zasahujú do osobnostných práv navrhovateľa.
- Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v určitých prípadoch slobodu slova nemožno priznať tam, kde ochrana osobných práv má prednosť.
- Kniha je trvanlivejším médiom informácii, stáva sa súčasťou „pamäte národa“, povinné výtlačky sú súčasťou knižničného fondu určených inštitúcií. Internet je prchavé médium. Aj kvôli tomu bolo opodstatnené vydať predbežné opatrenie v tomto prípade.